

Книгата на Даниил — Число четиридесет и едно

Пророческото служение на Павел: Свързване на древния Израил с духовния Израил

Jeff Pippenger
2024-01-05

Апостол Павел беше свързващото звено между древния Израил и духовния Израил, защото неговото служение, неговото име, неговите лични обстоятелства и неговото пророческо дело свидетелстват за тази истина. Той се определяше като най-малкия от апостолите, защото беше гонел Божия народ.

Защото аз съм най-малкият от апостолите, който не съм достоен да се нарека апостол, понеже гоних Божията църква. 1 Коринтяни 15:19.

Името, което му бе дадено при обръщението, беше Павел, което означава „малък“ или „незначителен“, защото той беше най-малкият от апостолите. А първоначалното му име беше Савел, което означава „избран“.

Тогава Анания отговори: Господи, от мнозина съм чул за този човек, колко много зло е сторил на Твоите светии в Йерусалим; и тук има власт от първосвещениците да върже всички, които призовават Твоето име. Но Господ му каза: Иди си по пътя, защото той Ми е избран създ, за да носи Моето име пред езичниците и царе, и пред синовете на Израил. Деяния 9:13–15.

Савел беше „избран съд“, за да занесе благовестието на езичниците, но най-напред трябваше да бъде обърнат и смирен до Павел (малък), защото щеше да има нужда да бъде силен. Павел разбираше, че силата му се намира в неговата малкост, или в неговата слабост.

И за да не се превъзносям прекомерно поради изобилието на откровенията, даде ми се трън в плътта, пратеник на Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзносям прекомерно. За това нещо три пъти молих Господа да се отдалечи от мене. И Той ми каза: Доволна ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се усъвършенства. Затова с най-голяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива върху мене Христовата сила. Затова намирам благоволение в немощи, в укори, в нужди, в гонения, в притеснения заради Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен. 2 Коринтяни 12:7–10.

Саул беше „избран“, но за да бъде силен, бе направен малък (Павел). Той беше избран да занесе благовестието на езичниците, но бе избран отчасти поради познанието си на Стария завет.

Особено понеже знаех, че ти си вещь във всички обичаи и въпроси, които са между юдеите; затова те моля да ме изслушаш търпеливо. Моя живот от младостта ми, който отначало премина между моя народ в Ерусалим, е известен на всички юдеи; които, ако

биха засвидетелствали, ме познават от самото начало, че според най-строгото учение на нашата вяра живях като фарисей. Деяния 26:3–5.

Савел беше обучаван от Гамалиил, който беше смятан за един от най-великите учители на писанията на Стария завет.

„Молбата бе удовлетворена и „Павел застана на стъпалата и направи знак с ръка към народа.“ Този жест привлече вниманието им, а държането му внушаваше уважение. „И когато настана голяма тишина, той им заговори на еврейски език, казвайки: Мъже, братя и отци, изслушайте защитата ми, която сега представям пред вас.“ При звука на познатите еврейски думи „те замълчаха още повече“ и в настъпилата всеобща тишина той продължи: „Аз наистина съм юдеин, роден в Тарс, град в Киликия, но възпитан в този град при нозете на Гамалиил и обучен според съвършения начин на закона на отците, и бях ревностен към Бога, както сте и вие всички днес.“ Никой не можеше да отрече твърденията на апостола, тъй като фактите, за които той се позоваваше, бяха добре известни на мнозина, които още живееха в Ерусалим.“ Деяния на апостолите, 408.

Саул не беше избран случайно, и една от конкретните цели на служението на Павел беше да свърже свещената история на буквалния Израил със свещената история на духовния Израил. Във връзка с този факт той е автор на по-голямата част от Новия завет. Една глава от неговите писания посочва основанието за рамката на вестта на първия ангел, а също и за рамката на вестта на третия ангел. Този пасаж е паметник в историята на адвентизма, който обозначава разграничението между мъдрите и неразумните в началото и в края на адвентизма.

И тъй, молим ви, братя, относно пришествието на нашия Господ Иисус Христос и нашето събиране при Него, да не се разколебавате скоро в ума си, нито да се смущавате нито от дух, нито от слово, нито от послание, като че ли изпратено от нас, сякаш денят Христов е настанал. Никой да не ви мами по никакъв начин; защото това няма да бъде, докле първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, което се нарича Бог, или на което се отдава поклонение; тъй щото той, като Бог, сяда в Божия храм и представя себе си за Бог. Не помните ли, че още когато бях при вас, ви казвах това? И сега знаете онова, което го задържа, за да се яви в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа; само че има един, който сега възпира, докато бъде отстранен. И тогава ще се яви беззаконникът, когото Господ ще погуби с духа на устата Си и ще унищожи с явяването на Своего пришествие — него, чието идване е по действие на сатаната, с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса, и с всяка измама на неправдата между онези, които загиват, защото не приеха любовта към истината, за да се спасят. И затова Бог ще им изпрати силно заблуждение, та да повярват на лъжата, за да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а благоволиха в неправдата. 2 Солунци 2:1–12.

Контекстът на този пасаж е разглеждането на въпроса кога Христос ще се върне за втори път. Павел напомня на солунците, че вече е отговорил по-рано на тази загриженост, когато казва: „Не помните ли, че, когато бях още при вас, ви казвах това?“ Павел се стремеше да

предпази братята от това да бъдат измамани по въпроса за „пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него“.

Историците посочват, че половината от вестта на Уилям Милър се основаваше върху неговото отъждествяване на двадесет и трите стотин години от Даниил, осма глава, стих четиринадесети. Другата половина от неговата вест, която понякога не се разпознава, е неговият труд по опровергаването на лъжливите учения относно Второто пришествие на Христос.

Въз основа на лъжливата йезуитска методология съществуваше (и все още съществува) едно видимо лъжливо учение, на което Уилям Милър последователно се противопоставяше. Това беше лъжливото учение, че второто пришествие на Господа е предшествано от хиляда години мир, наричани „временният милениум“, на което и Сестра Уайт също се противопоставяше.

Делото на Милър също така утвърждаваше истината за буквалното завръщане на Христос, в противоположност на различните лъжливи възгледи относно хилядолетието, които бяха широко разпространени в неговото време. Павел разглежда Второто пришествие във 2 Солунци, така че този откъс беше част от разбирането на Милър за едно буквално Второ пришествие. Тази глава беше „Настояща истина“ за Милър.

Павел посочва една важна последователност от събития, свързани с Второто пришествие, и също така излага логиката защо солунците не бива да очакват завръщането на Господа приживе. Павел казва: „А ви молим, братя, относно пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него.“ Думата „молим“ означава да се разпитва. Павел разсъждава върху елементите, свързани с Второто пришествие, и води своята аудитория чрез един вид разпит, предназначен да породи анализ на неговата логика у слушателите му.

Структурата на неговата логика е, че преди Христос да се завърне втори път, папството трябва да бъде разпознато и да царува, и че преди папството да се появи в историята, трябва да настъпи отстъпление. Отстъплението все още беше бъдещо, така че появата на папството беше още по-далеч отвъд него. И тъй, как би могъл някой да бъде измамен да мисли, че Христовото завръщане е близо? Той използва няколко символа на папството, за да установи коя именно е онази власт, която се разкрива след отстъплението. Той нарича папството „човекът на греха“, „онзи беззаконник“, „синът на погибелта“ и „тайната на беззаконието“. Сестра Уайт ясно посочва, че всичко това са символи, които обозначават папството.

„Но преди идването на Христос трябваше да настъпят важни развития в религиозния свят, предсказани в пророчеството. Апостолът заявява: „Да не се смущавате лесно в ума си, нито да се плашите, нито от дух, нито от слово, нито от послание, уж изпратено от нас, като че ли денят Христов е настъпил. Никой да не ви мами по никакъв начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта; който се противи и превъзнася себе си над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че като Бог сядва в Божия храм и представя себе си за Бог.“

„Думите на Павел не биваше да бъдат тълкувани погрешно. Не трябваше да се поучава, че той, чрез особено откровение, е предупредил солунците за непосредственото идване на Христос. Подобно становище би предизвикало объркване във вярата; защото разочарованието често води до неверие. Затова апостолът предупреди братята да не приемат никакво такова послание като идващо от него и пристъпи да подчертае факта, че папската власт, тъй ясно описана от пророк Даниил, тепърва предстоеше да се издигне и да воюва против Божия народ. Докато тази власт не извършеше своето смъртоносно и богохулно дело, за църквата би било напразно да очаква идването на своя Господ. „Не помните ли — попита Павел, — че още когато бях при вас, ви казвах това?““

„Ужасни бяха изпитанията, които предстоеше да нападнат истинската църква. Още по времето, когато апостолът пишеше, „тайната на беззаконието“ вече бе започнала да действа. Развитието, които щяха да настъпят в бъдеще, трябваше да бъдат „по действие на Сатана, със всяка сила и знамения, и лъжливи чудеса, и с всяка измама на неправдата у ония, които погиват.“

„Особено тържествено е изявлението на апостола относно онези, които биха отказали да приемат „любовта към истината“. „Затова“ — заявява той за всички, които съзнателно биха отхвърлили вестите на истината — „Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата; та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а имаха удоволствие в неправдата.“ Хората не могат безнаказано да отхвърлят предупрежденията, които Бог по милост им изпраща. От онези, които упорито продължават да се отвръщат от тези предупреждения, Бог оттегля Своя Дух, оставяйки ги на измамите, които обичат.“ Деяния на апостолите, 265, 266.

Макар че сестра Уайт пряко отъждествява „човека на греха“, „онзи беззаконник“, „сина на погибелта“ и „тайната на беззаконието“ от пасажа на Павел и го нарича „папската власт“, тя казва и нещо повече. Тя посочва, че тези символи, употребени от Павел, за да обозначат папата на Рим, са основани върху книгата на Даниил, когато заявява: „Затова апостолът предупреди братята да не приемат никаква такава вест като идваща от него и продължи, като подчерта факта, че папската власт, тъй ясно описана от пророк Даниил, тепърва щеше да се издигне и да воюва против Божия народ. Докато тази власт не извърши своето смъртоносно и богохулно дело, напразно би било църквата да очаква идването на своя Господ.“ Павел основаваше онази част от вестта към солунците, която отъждествява папството, върху единнадесета глава на Даниил, и върху тридесет и шести стих.

И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвиси, и ще се превъзнесе над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоуспява, докато се извърши негодуванието; защото определеното ще се изпълни. Даниил 11:36.

Когато Павел посочва папата като онзи, „който се противи и превъзнася себе си над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той като Бог седи в Божия храм, представяйки себе си, че е Бог“, Павел перифразираше описанието на пророк Даниил за „царя“, който постъпваше „според волята си“ и „ще се възвеличи и възнесе“ „над всеки

бог“. Папата е царят, който говори „чудни неща против Бога на боговете“, и папата е силата, която щеше да „благоденства, докле“ първото „негодувание“ „се извърши“ през 1798 година.

Даниил 11:36 е абсолютно съществено да бъде разбран правилно, ако увеличението на знанието през 1989 г. трябва да бъде разбрано правилно. Поради тази причина лъжливото учение, че царят в този стих е Франция, въведено от Урия Смит, бе въведено в първото поколение на адвентизма (1863–1888). Смит промени текста на стих тридесет и шест от „царят“ (което е папството, описвано в предишните стихове) на „някой цар“ (кой да е цар), за да припише на атеистична Франция характерните черти на римския начин на поклонение; но това бе само отправна точка, за да изложи любимата си теория, че Турция е северният цар в стих четиридесет и нататък.

Сатана отрано започна да замъглява факта, че царят в този стих е папството, а именно апостол Павел предоставя на свидетелството на Даниил втори свидетел за този факт. Сестра Уайт предостави третия свидетел.

Сатана не само се стремеше да замъгли истината, че царят в този стих е папата, но и чрез изопачаване на истината, съдържаща се в стиха, направи неясно и значението на това, което представляваше „негодованието“ в стиха. Папството в стиха трябваше да преуспява до 1798 г., когато му бе нанесена смъртоносна рана. 1798 г. е краят на две хиляди петстотин и двадесетте години на Божието негодование, което бе извършвано срещу северното царство на Израил, започвайки от 723 г. пр. Хр.

Ако адвентизмът беше защитил и отстоял „седемте времена“ през 1863 г., би било практически невъзможно Юрайя Смит да се измъкне с такава глупост относно тридесет и шестия стих, защото „негодуванието“ щеше да бъде разбрано като представящо първото Божие негодование от „седем времена“, и следователно нямаше да има никаква връзка с Франция. Увеличаването на познанието през 1989 г. е подкрепено от Павел в този пасаж, и поради тази причина предупреждението на Павел в пасажата относно онези, които не приемат любовта към истината, а приемат силна заблуда, се изпълнява чрез тяхното отхвърляне на истините, които Павел представя в пасажата. Една от тези истини е правилното идентифициране на северния цар в Данаил, глава единадесета, стихове четиридесет до четиридесет и пет.

В разглеждания пасаж, след като Павел посочва папата на Рим, той очертава последователност от събития в края на света, водещи до Второто пришествие на Христос, което е предметът на пасажата. Той заявява: „тогава ще се открие онзи беззаконник“. Този „беззаконник“ е папата, „когото Господ ще погуби с духа на устата Си и ще унищожи с явлението на Своето пришествие“. След това Павел казва: „Него, чието пришествие е по действието на Сатана с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса.“ Исус е Този, „чието пришествие е по действието на Сатана“.

Чудодейното действие на Сатана обхваща периода от скоро предстоящия Неделен закон, докато Михаил се изправи и времето на човешката благодат не приключи. Сатана не

извършва никакви чудеса по време на Седемте последни язви, които се изливат от края на благодатното време до завръщането на Христос.

„Казва Христос: „По плодовете им ще ги познаете.“ Ако онези, чрез които се извършват изцеления, поради тези проявления са склонни да извиняват своето пренебрегване на Божия закон и продължават в непослушание, макар да имат сила във всякаква и в най-голяма степен, от това не следва, че притежават великата Божия сила. Напротив, това е чудотворната сила на великия измамник. Той е престъпник на нравствения закон и употребява всяко средство, което е способен да овладее, за да заслепи човечите относно истинския му характер. Предупредени сме, че в последните дни той ще действа със знамения и лъжливи чудеса. И ще продължи тези чудеса до края на благодатното време, за да може да ги посочи като доказателство, че е ангел на светлината, а не на тъмнината.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

Павел посочва, че ще има отстъпление, което ще предшества разкриването на папството, и че Второто пришествие на Христос ще се състои „след“ чудното действие на Сатана. Чудното действие на Сатана започва със закона за неделята в Съединените щати и завършва с настъпването на края на благодатното време и седемте последни язви. Чудното действие на Сатана започва със закона за неделята в Съединените щати.

„Чрез указа, налагащ установяването на папството в нарушение на Божия закон, нашият народ ще се отдели напълно от правдата. Когато протестантизмът простре ръката си през бездната, за да хване ръката на римската власт; когато протегне ръка над пропастта, за да се ръкува със спиритизма; когато под влиянието на този троен съюз нашата страна отхвърли всеки принцип на своята Конституция като протестантско и републиканско управление и създаде условия за разпространението на папските лъжи и заблуди — тогава можем да знаем, че е дошло времето за чудното действие на Сатана и че краят е близо.“ Свидетелства, том 5, 451.

Неделният закон е краят на шестото царство, земния звяр от Откровение, тринадесета глава. Земният звяр започна да царува в края на хиляда двеста и шестдесетте години на папското управление през 1798 година. Следователно папството бе разкрито в 538 година, макар че делото му да завладее света вече действаше, когато Павел написа своите думи. Преди 538 година щеше да настъпи отстъпление, което предхождаше разкриването на човека на греха, седящ в Божия храм.

Отстъплението бе представено чрез църквата в Пергам, когато християнската църква направи компромис с религията на езичеството, символизирана чрез император Константин. Павел посочваше пророческите ориентири, които трябва да се изпълнят преди Второто пришествие на Христос. След като припомня онова, което по-рано бе поучавал солунците, той тогава ги пита дали не помнят, че преди това ги е учил на тези истини. После им напомня, че трябва също да помнят, че ги е учил, че една сила ще „възпира“ папството, „та“ папството „да се открие в своето време“. Думата „възпира“ означава да задържа. Думата „възпира“ по-късно в същия пасаж е преведена като „сега възпира“.

Следователно пасажът е правилно представен така: „И сега знаете какво възпира папството, за да се открие папството в своето време. Защото тайната на беззаконието (папството) вече действа; само че онзи, който сега възпира папството, ще продължи да възпира папството, докле бъде отстранен от пътя.“ Когато Уилям Милър разпозна този пасаж в Солунците, той осъзна, че силата, която възпрепятстваше папството да се възкачи на престола на земята в 538 година, беше езическият Рим, и че езическият Рим щеше да възпира възхода на папската власт, докато езическият Рим не бъде „отстранен от пътя“.

„През дванадесетте години, в които бях деист, прочетох всички истории, които можех да намеря; но сега аз обикнах Библията. Тя учеше за Исус! И все пак имаше немалка част от Библията, която ми беше тъмна. През 1818 или 1819 година, докато разговарях с един приятел, когото бях посетил и който ме беше познавал и чувал да говоря, когато бях деист, той ме попита по един доста многозначителен начин: „Какво мислиш за този текст и за онзи?“ — като се позоваваше на старите текстове, срещу които възразявах, докато бях деист. Разбрах какво имаше предвид и отговорих: — Ако ми дадеш време, ще ти кажа какво означават. „Колко време ти е нужно?“ — Не зная, но ще ти кажа — отвърнах аз, защото не можех да повярвам, че Бог е дал откровение, което не може да бъде разбрано. Тогава реших да изучавам Библията си, вярвайки, че мога да открия какво е имал предвид Светият Дух. Но щом взех това решение, в ума ми дойде мисълта: „Да предположим, че намериш пасаж, който не можеш да разбереш — какво ще направиш?“ Тогава в ума ми дойде следният начин на изучаване на Библията: ще взема думите от такива пасаж, ще ги проследя из цялата Библия и по този начин ще открия тяхното значение. Имах Конкорданса на Крудън, който според мен е най-добрият в света; затова взех него и Библията си, седнах на бюрото си и не четях нищо друго, освен малко вестниците, защото бях решен да узная какво означава моята Библия.

„Започнах от Битие и четях нататък бавно; и когато стигнех до текст, който не можех да разбера, изследвах Писанието, за да открия какво означава той. След като преминах през Библията по този начин, о, колко светла и славна ми се яви истината! Открих онова, което ви проповядвах. Удовлетворих се, че седемте времена завършваха през 1843 г. След това стигнах до 2300-те дни; те ме доведоха до същото заключение; но изобщо не мислех да установявам кога ще дойде Спасителят и не можех да повярвам в това; ала светлината ме порази тъй силно, че не знаех какво да правя. Тогава си казах: сега трябва да сложа шпори и юзди; няма да вървя по-бързо от Библията и няма да изоставам от нея. На каквото и да учи Библията, ще се държа за него. Но все още имаше някои текстове, които не можех да разбера.“

„Толкова за неговия общ начин на изучаване на Библията. При друг случай той изложи начина, по който е установил значението на текста, който сега е пред нас — значението на „ежедневната“. „Четях нататък“, каза той, „и не можех да намеря друг случай, в който тя се среща, освен в Даниил. Тогава взех онези думи, които стояха във връзка с нея — „отнеме“. Той ще отнеме ежедневната, „от времето, когато ежедневната бъде отнета“, и т.н. Четях нататък и си мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста; накрая стигнах до 2 Солунци 2:7–8. „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докле бъде отстранен, и тогава ще се яви

беззаконникът“, и т.н. И когато стигнах до този текст, о, колко ясно и славно се яви истината! Ето го! това е „ежедневната“! Добре тогава, какво има предвид Павел под „онзи, който сега възпира“, или пречи? Под „човека на греха“ и „беззаконника“ се разбира папството. Добре, а кое е онова, което пречи папството да бъде разкрито? Ами това е езичеството; следователно „ежедневната“ трябва да означава езичество.“ William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Без разбирането, че „ежедневната“ в книгата на Даниил е символ на езичеството, за Милър би било изключително трудно да изгради рамката, върху която сглоби своята пророческа структура. „Ежедневната“ се среща пет пъти в книгата на Даниил и винаги е последвана от символ на папството. Доказателството, че „ежедневната“ в книгата на Даниил е езичество, се намира в посланието на Павел до солунците. Там се съдържа едно от най-суровите предупреждения в Божието Слово, защото там Павел ясно заявява, че онези, които не обичат истината, ще бъдат предадени на силно заблуждение. Истината, която целенасочено е била поместена в Посланието до солунците, беше отъждествяването на връзката на езичеството с папството; и да се отхвърли тази истина означава да се гарантира, че силното заблуждение ще бъде последицата от това отхвърляне.

Ще продължим тази тема в следващата статия.

Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: те са пияни, но не от вино; залитат, но не от силно питие. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите първенци, гледачите, Той е покрил. И видението за всичко е станало за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на онзи, който не е учен, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не съм учен. Затова Господ каза: Понеже този народ се приближава при Мен с устата си и с устните си Ме почита, но е отстранил сърцето си далеч от Мен, и страхът му към Мен е научен по човешка заповед, затова, ето, Аз отново ще извърша сред този народ чудно дело, чудно дело и удивление; защото мъдростта на мъдреците му ще погине и разумът на разумните му ще се скрие. Горко на онези, които дълбоко се стараят да скрият съвета си от Господа, и делата им са в тъмнина, и казват: Кой ни вижда? и кой ни познава? О, вашето извратено преобръщане на нещата! Нима грънчарската глина ще се счита като грънчаря? Защото ще каже ли изделиято за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? Или изваяното ще каже за онзи, който го е изваял: Той няма разум? Исаия 29:9–16.